

GIÓ Ở LƯNG

NGUYỄN VIỆN

1.

Ông đi ngang quán cà phê lợp lá lợp xợp. Có hai ba cô gái ngồi phía trước. Một đôi mắt nhìn theo ông. Bà chủ quán quen bảo: “Ông cứ thấy quán nào có mấy cây dừa che phía trước, bên trong có mấy cái ghế bố, thế nào cũng có em út”. Chiều nay ông không đi tìm em út, mà chỉ muốn đến một chỗ nào đó bất kỳ, ngồi nhìn băng quơ cuộc đời và cảnh vật. Từ ngày vợ bỏ, ông lại cảm thấy nhẹ nhàng. Bà chủ quán quen, không những có thể cho ông mượn mấy cô gái của bà, mà còn chỉ cho ông những chỗ bà biết. Đôi khi ông cũng dẫn bà chủ vào khách sạn. Ông bảo má mì tuy không còn trẻ đẹp nhưng bù lại rất điệu nghệ. Người bạn ngồi sau lưng ông trên chiếc xe mới mua chưa được một tuần, nói: “Có lẽ ông không cần phải “rửa” xe nữa, mà nên “rửa” một buổi chiều”. Ông cười: “Quả thật, tôi cũng thấy chiều hôm nay hay lạ”. Sài Gòn không chỉ là một thành phố ồn ào, hào nhoáng và bụi bặm, trong nó còn có những vùng quê tĩnh lặng và mộc mạc. Ông và bạn ông thường để những ngày cuối tuần cho sự mộc mạc hoà lẫn vào hơi thở. Chỉ cách trung tâm hơn mười cây số, ông có thể tìm thấy những cuộc sống khác, những cảnh tượng và niềm vui khác.

Một lần, người bạn chỉ ông một con vật đang rẽ nước trên sông. Người bạn bảo đó ông đó là rắn hay chim? Nhìn cái cổ cao ngồng trên mặt nước, ông bảo chắc là rắn nước. Người bạn bảo: “Cá đi”. Ông tin vào mắt và sự quan sát của mình, nói cá thì cá, rồi móc tiền đặt lên bàn. Con vật tiếp tục rẽ trên mặt nước tạo ra một vệt dài, thỉnh thoảng nó còn chúi đầu xuống khỏi mặt nước, khá lâu. Ông nghĩ mình sẽ thắng. Nhưng rồi con vật vụt bay lên. Người bạn cầm tiền bỏ túi. Cô gái ngồi chung với họ cười, anh bị lừa rồi. Người bạn đã nhìn thấy con chim lao xuống nước từ trước. Có lẽ, ông vẫn muốn mua những niềm vui nhỏ.

Họ đi thêm một quãng vài cây số nữa lại thấy phở xá. Ông quyết định quay xe lại và dừng ngay trước quán có một đôi mắt đã nhìn theo ông hồi nãy. Chính xác nên gọi đây là một cái lều. Mái và vách đều bằng lá. Ngồi trong quán có thể nhìn thấy những lô đất trống của cái có thể gọi là khu qui hoạch, hoặc đất nền của những tay buôn đất bỏ trống chờ cơ hội. Cuộc sống nhấp nhồm thay đổi. Đất nhấp nhồm lên giá. Người nông dân nhấp nhồm lên hương. Những cô gái nhấp nhồm lên đời. Trong lúc chờ đợi thì cứ ôm một cái quán nghèo, ôm giấc mơ viễn xứ và bưng những ly cà phê dầm xà vào lòng hoang vu của khách vắng lại.

Sau khi đặt hai ly cà phê xuống bàn, một trong những cô gái ngồi xuống bên cạnh ông, hỏi:

-Anh uống ngọt không?

-Hai muống.

Cô gái bỏ cái filtre cà phê khỏi ly, múc hai muống đường và quấy mạnh cho cà phê sủi bọt, rồi mới bỏ đá vào.

-Hai anh chắc ở xa tới? Cô gái hỏi.

-Không xa lắm.

-Các anh đi xem đất? Cô gái lại hỏi.

-Sao lại nghĩ tụi tôi đi xem đất?

-Dạ, tại cũng có nhiều người đi mua đất hay ghé. Em có ông anh làm cò đất ở đây. Nếu hai anh cần thì em giới thiệu cho.

Người bạn đùa:

-Ừ, cũng có khi cần. Anh mua cho em một miếng xây tổ ấm nhé.

Cô gái cười:

-Anh dám mua, em dám xây liền.

Người bạn giơ một ngón tay út. Cô gái cũng đưa ngón tay út cho anh ngóe. Cánh tay của cô gái đầy lông bắt chọt xĩa vào mắt và làm xốn dưới bụng ông.

Cùng lúc, ông nhìn thấy về phía cánh tay cô một tấm bảng nhỏ treo trên vách: “Cạo gió-giác hơi-đấm bóp”. Ông hỏi ngay:

-Cạo gió giác hơi đấm bóp, ai làm vậy?

Cô gái trả lời:

-Trước kia má em làm. Bây giờ là em.

Ông cảm thấy mình có cơ hội cho một cuộc vui.

-Ở đâu? Ông hỏi.

-Trong nhà. Anh có muốn đấm bóp không?

-Có.

-Còn anh? Cô hỏi người bạn.

-Cứ làm cho nó trước đi rồi tính.

Cô gái đứng lên ra hiệu cho anh đi theo.

Cái giường kê sát trong bếp, chỉ có màn che phía trước. Tấm nệm bông cũ bần, xẹp lép. Cô gái nói:

-Anh cởi áo rồi nằm xuống.

Cô gái kéo từ dưới gầm giường ra một cái rổ nhựa, trong đó có mấy cái lọ thủy tinh dùng để giác hơi, một chai cồn. Ông nói:

-Đừng để lại vết bầm.

Khi không khí trong lọ đã bị đốt hết bởi ngọn lửa trên đầu một cọng kẽm có gắn miếng vải, cô gái úp cái miệng lọ xuống lưng ông. Một mảng da thịt bị hút vào trong lọ và cô kéo cái lọ dọc xuống, mảng da thịt bị kéo theo mang lại một cảm giác vừa đau vừa khoan khoái. Mỗi khi xong một lần kéo, cô lại thay một cái lọ khác cho đến khi lưng ông vừa bã ra vừa nhẹ tênh, rồi cô thoa dầu gió và bắt đầu nắn bóp. Ông nằm im cho cô làm việc.

-Anh có muốn mát-xa đầu không? Cô hỏi.

-Có. Nó mới chính là chỗ cần giải quyết. Ông nói.

-Anh xoay người nằm ngửa lại đi.

Ông nằm ngửa. Cô gái ngồi phía trên đầu ông, hai chân thả xuống bên cạnh người ông. Cô lùa hai bàn tay vào tóc ông, xoa, ấn. Ông nắm hai bàn chân nhỏ của cô bóp nhẹ. Cô không phản ứng.

Hai ngày sau, ông quay trở lại một mình. Cô gái hỏi:

-Anh lại bị gió à?

-Chắc thế.

-Anh vào trong đi.

Ông lại nắm bàn chân cô ở công đoạn sau cùng.

Cứ vài ngày ông lại đến để cô đắp bóp giác hơi. Cô không hỏi ông có bị gió hay không. Cũng không hỏi tại sao không rủ bạn đi cùng. Và cô vẫn để ông nắm hai bàn chân mình. Phần ông, ông cũng chỉ dừng lại ở hai bàn chân cô, nhất định không bóp thêm chỗ nào khác.

Cô là út trong nhà có ba chị em gái. Chị Hai đã lấy chồng nhưng vẫn ở nhà và phụ bán quán khi đông khách. Thằng anh rể làm dân quân ở phường thường nằm ôm chị trên giường khi quán vắng, chẳng những vô tích sự ăn bám lại còn hay ghen, thỉnh thoảng say xỉn chửi xách mé cả nhà vợ. Má bảo tội nghiệp con Hai nó mê cặc nên khổ. Chị Ba chưa chồng và không chịu nối nghiệp má đắp bóp giác hơi kiếm thêm thu nhập cho gia đình. Chị chỉ thích ngồi tiếp khách trẻ và mơ ước lấy chồng giàu. Nhưng mấy anh khách trẻ quanh đó không ai giàu. Đa số họ là công nhân hoặc làm nông, thích nhậu hơn uống cà phê, nên cũng chẳng có mấy ai cho chị chọn. Khách nhiều nhất của quán lại là các bác sắp già, các vị khả kính làm cò đất, các quan chức địa phương rảnh việc. Nói cho công bằng, chị Ba hoàn toàn có đủ điều kiện cho những ước mơ của chị dù chị cũng như các cô gái khác trong nhà chỉ mới học hết cấp một. Chị có một thân hình đẹp, mỏng và vú đều rất khiêu khích. Mấy ông già bảo chị "chảnh". Chị không bao giờ nhận tiền cho của khách. Cho nên cũng không ai sờ được vào người chị. Ngoài giấc mơ lấy chồng giàu, chị hững hờ với tất cả mọi chuyện, kể cả việc no đói của cả nhà. Bởi thế, chỉ có cô Út thương má, thay má đắp bóp cho khách, tiền thù lao và cả tiền "bo" của khách cô đưa hết cho má.

Một hôm ông nói với cô Út:

-Anh không muốn em đắp bóp cho ai ngoài anh.

Cô Út buồn buồn nói:

-Em cũng muốn thế, nhưng nhà em nghèo quá.

-Anh không lo cho cả nhà em được, nhưng anh có thể lo cho em.

-Anh đừng chọc em kiêu đó.

-Anh nói thật mà. Em thừa với má trước đi, cho anh cưới em.

-Thôi đừng xạo nữa.

-Xạo chết liền.

-Anh làm cứ như chuyện chơi.

-Thế bây giờ em muốn anh phải làm sao thì mới tin là thật?

-Anh mua nhẫn, bông tai và dây chuyền vàng lại đây rồi nói chuyện với má.

-Chuyện nhỏ.

Cô Út nghĩ là ông tán nhằm cho vui, nhưng không ngờ cuối tuần ông đến, bày tất cả những thứ cô đòi hỏi trên bàn.

-Anh muốn cưới em.

Cô bối rối một lúc, rồi nói:

-Em xin lỗi. Em nói rờn chơi mà.

Chị Ba bất ngờ xía vào:

-Nó còn nhỏ, chưa đến tuổi lấy chồng. Sao ông không hỏi tôi?

Giữa lúc ông cảm thấy bị con gái nhà này rờn mặt, cô Út lên tiếng:

-Chị Ba. Chị làm gì kỳ vậy?

-Tao muốn lấy chồng. Mà không lấy thì tao lấy.

Ông nhìn cô Ba nghi hoặc. Cô Ba chậm rãi mạch lạc nói với ông:

-Nếu anh muốn lấy vợ thật, em sẵn sàng lấy anh.

Ông cười:

-Em có giận ai không?

-Anh không tin em?

-Một phần thôi. Cái chính là anh không tin em muốn sống với anh vì yêu anh.

-Anh nói đúng. Em chưa yêu anh, nhưng em nghĩ là em muốn sống với anh.

-Nhưng anh lỡ yêu Út rồi thì sao?

-Không thành vấn đề nếu như anh tin rằng em thành thật.

Ông quay nhìn cô Út và chưa biết phải nói thế nào. Cô Út chảy nước mắt:

-Anh nhận lời chị ấy đi. Nói xong, cô bỏ vào trong nhà.

Ông gom tất cả mấy món trang sức vào trong hộp đặt trước mặt cô Ba:

-Anh tặng em.

Rồi ông ra về. Cô Ba im lặng. Rất nhiều ngày sau, ông mới hết bối rối để quay trở lại quán. Cô Ba ra đón ông. Cô đeo một túi xách. Có lẽ là quần áo.

-Cho em theo anh.

Ông nghĩ không cần thiết phải nói gì ngoài việc dắt xe quay trở ra và chờ cho cô leo lên phía sau.

2.

Chúa trên thiên đàng phán: Gõ sẽ mở. Không gõ cũng mở.

3.

Cô Ba bỏ nhà theo trai. Tất cả số nữ trang của người đàn ông tặng, cô để lại cho má coi như phần báo hiếu. Cô Út đem bán lấy tiền sửa quán cho khang trang và

ngăn một phòng riêng để làm chỗ cạo gió, giác hơi, đắp bóp. Tuy nhiên, không có cô Ba, quán vắng khách hẳn. Để cứu vãn tình thế, cô Út dễ dãi hơn với khách, sẵn sàng để họ sờ mó chút đỉnh. Cô nghĩ cũng chẳng mất gì mà lại được tiền bo. Một ông khách bo bằng mấy ông khách uống nước. Tiền kiếm thêm ấy trở thành thu nhập chính của quán. Cô cảm thấy mình khôn hơn những thứ tình cảm vớ vẩn. Cô nhờ mấy ông xe ôm tìm giùm thêm tiếp viên. Em nào không biết chiều khách cô đuổi thẳng cẳng. Quán đông khách dần lên. Nhưng cô không thể chia tiền bo của khách với tiếp viên.

Chị Tư là một người cũng có kinh nghiệm mở quán và đã từng làm má mì trong các quán bia ôm. Khá đẹp và rất lịch duyệt. Chị mới bỏ chồng, đến phụ cô Út trông nom quán cho đỡ buồn. Chị bảo cô Út:

-Mày không cần phải cạo gió giác hơi làm gì cho vất vả. Chuyện ấy để cho tụi tiếp viên làm. Đứa nào không biết cạo gió giác hơi thì đắp bóp mát-xa. Đứa nào không biết mát-xa mát gần nữa thì cho nghỉ. Tiền bo cứ để cho tụi nó lấy. Mày chỉ đòi tiền thuê phòng thôi. Công bằng và nhân đạo hết biết. Tuy nhiên, lại có một thứ đạo lý khác trên đời là mày ăn cơm thì phải để cho thằng khác ăn cháo. Chuyện xã hội đen, xã hội đỏ để tao thu xếp. OK?

-Sao cũng được. Cô Út nói chưa đủ phần khởi.

Chị Tư ôm cô Út:

-Cứ yên tâm đi cưng.

Trong lúc cô Út im lặng, chị Tư xoa nhẹ trên ngực cô và thì thầm: “Chị sẽ lo cho em”.

Quả thật, chị Tư là người giỏi quán xuyến. Bên trong cái vẻ đẹp dường như nhu mì của chị là một thái độ cai quản rất lạnh lùng sắt thép. Không một tiếp viên nào không sợ chị, kể cả khi chị mời chúng uống bia. Chị tuyên bố:

-Bắt đầu từ tuần tới, quán sẽ không trả lương cho bất cứ đứa nào nữa. Nhưng phần thưởng của chúng mày sẽ hậu hĩ hơn khi làm vừa lòng khách ở cái phòng trong kia, hiểu không? Nhưng tao cũng báo trước, cấm tuyệt đối công đoạn cuối, nghĩa là không được cho khách chơi. Đứa nào không làm được thì nghỉ, tụi tao trả lương sòng phẳng đến cuối tuần.

Hai đứa cưng ly tức khắc:

-Chơi luôn.

Một đứa xin nghỉ.

Chị Tư bảo cô Út:

-Lấy thêm bia cho tụi nó uống.

Một em mạnh bạo nói:

-Xả lảng ngày mai trời lại sáng.

-Giỏi. Chị Tư khen đàn em. Chúng mày có biết Thúy Kiều không?

-Cái con đón khách ở đầu cầu Thị Nghè phải không chị? Một cô hỏi.

-Ừ, thì cũng đại loại vậy. Tuy nhiên nó là một mẫu mực tầm cỡ quốc gia chúng mày cần phải học hỏi.

-Nó làm tình hay lắm à?

-Ừ. Làm tình thì đẳng cấp quốc tế. Ngoài nghệ thuật làm tình, chúng mày cũng phải theo gương nó báo hiếu cha mẹ cho phải đạo.

-Tháng nào em cũng gửi tiền về nhà. Nhiều khi phải vay tiền để gửi nữa đó.

-Nói chung, tao thích đứa nào biết có trước có sau. Nói xong, chị Tư bảo: Nâng ly.

-Vô...

Cả đám nốc cạn.

4.

Bọn cớm dứt súng vào mồm thằng ma cà bông bảo: Cho mày biết thế nào là văn hiến.

5.

Sống, chiến đấu, lao động và học tập theo gương Thúy Kiều vĩ đại:

-Ôm chân đại gia ngay khi có cơ hội.

-Sẵn sàng làm vợ bé, vợ hai, gái bao khi được chung chi đủ.

-Chiều khách theo yêu cầu.

-Khách không yêu cầu cũng tận tình phục vụ để câu khách quay trở lại.

-Báo cho khách biết khi có kinh.

-Không ca cải lương khi khách làm tình nhưng sẵn sàng đi hát Karaoke và nhảy sexy trước những con cu cương cứng.

-Đánh vỡ mặt thằng nào xù tiền bo.

-Không dành khách của nhau.

-Ngghiêm chỉnh gởi tiền về cho cha mẹ.

-Sẵn sàng giúp đỡ em gái, bạn bè cùng quê vào nghề.

6.

Chúa phán: Ta đã đến và ta ở lại với các người cho đến ngày sau hết.

7.

Buổi trưa quán vắng khách. Trên sàn nhà đã được lau sạch, chị Tư và ba cô tiếp viên ngồi đánh bài. Cô Út nằm gối đầu trên đùi chị Tư ngủ. Cô thích cái mùi trong háng chị tỏa ra. Thỉnh thoảng chị Tư thò tay vào trong áo cô Út xoa nhẹ bầu vú. Những buổi trưa làm cô Út hạnh phúc. Cô muốn được sung sướng hơn nhưng buổi tối chị Tư phải về nhà với con. Nhiều lần cô đã đề nghị với chị Tư mang con đến quán, nhưng chị từ chối. Chị nói để từ từ thu xếp.

Câu chuyện của họ trong lúc đánh bài:

-Đù má cái thằng bụng bự hôm qua nó cắn tao tưởng đứt vú, giờ vẫn còn đau.

-Thằng đó bú chim sướng.

-Không sướng bằng thằng cha đi xe Vespa nó bảo tao gọi nó bằng con.

-Nói mồm thì ăn thua gì.

-Đừng tưởng vậy. Phim câm đầu có sướng bằng phim có thoại hay phụ đề, đúng không chị Tư.

-Ừ. Nói chung thích gì làm nấy là sướng.

-Nó sướng mình mệt.

-Ai biểu mày sướng theo làm chi.

-Đù má cái thằng mặt choắt dâm hết biết. Thằng chả lúc nào cũng đòi bú chim với liếm đít.

-Mày không thích dâm thì nhường cho tao.

-Bộ chỉ có mày biết kiếm tiền hả?
-Tao vừa thích tiền vừa thích dâm...

8.

Quý vương dưới hoả ngục cười kha kha: Nước có thể cạn, đá có thể mòn, song ham muốn của con người không bao giờ thay đổi.

9.

Người đàn ông đem cô Ba vào khách sạn. Ông bảo:

-Em ở tạm đây ít bữa để anh thu xếp.

Ông không muốn đem cô về nhà, không phải vì không tin cô mà ông ngại có thể phiền hà sau này với những ràng buộc không cần thiết. Sau một tuần no nê trắng mặt, ông thuê cho cô một căn phòng nhỏ. Rất nhiều điều ông nói cô không hiểu, nhưng sự thấp kém ấy không làm ông thất vọng, ngược lại nó làm cho ông cảm thấy nhẹ lòng về mối quan hệ bất thường của mình. Sự ngoan ngoãn của cô trong việc chiều chuộng những thói tật của ông trong tình dục đã tạo cho ông một cảm giác hoà hợp. Vì thế, không chỉ có vú và lồn, cô đã mang đến cho ông một sự an bình bất ngờ. Điều ấy làm cho ông tin rằng mình đang sống có trách nhiệm với cô. Rất may, công việc của ông khá ổn định và thu nhập đủ để cô thấy mình sướng. Tuy nhiên, có một sự không may khác là càng ngày ông càng cảm thấy mình suy kiệt. Mặc dù lòng ham muốn của ông không thay đổi, nhưng rất nhiều khi cặc không cương nổi. Ông giúp cô thoả mãn bằng miệng. Tất nhiên, cô vẫn sướng chảy nước, nhưng không thể chối bỏ rằng điều ấy không đủ. Mặc dù vẫn tìm cách chữa trị, trong thâm tâm, ông cảm thấy mình hết. Và ông sợ mất cô như một thất bại hèn yếu.

10.

Nghĩ rằng cần phải ràng buộc cô, ông nói:

-Em làm hôn thú với anh nhé?

-Em vẫn chờ đợi điều ấy mà.

Họ làm giấy kết hôn. 5 tháng sau cô làm đơn xin ly dị. Cô được chia một số tiền đủ để thay đổi cuộc đời.

11.

Chúa phán: Điều gì Thiên Chúa đã kết hợp, con người không được phân chia. Điều gì Thiên Chúa đã phân chia, con người không được kết hợp. Nhưng ta bảo thật cả phân chia và kết hợp đều là ảo. Ai có tai thì nghe.

12.

Cô Ba xây cho ba má một ngôi nhà đủ tiện nghi. Cô cũng tự sắm cho mình một chiếc xe gắn máy. Ngày ngày cô đến quán cô Út phụ em trông coi quán. Cô cảm thấy mình tự tin hơn trước những lời tán tỉnh, cũng như cô cảm thấy mình có quyền chọn lựa người đàn ông cho mình. Nhưng những người đàn ông đến quán uống nước cũng chỉ muốn được cùng cô vào khách sạn. Cô nói đi cũng có năm bảy hạng, không phải cứ có tiền là sờ được vào người cô. Trước sau, cô vẫn là một người "chánh". Tuy nhiên, thằng cha chạy xe ôm nói năng duyên

dáng và đều cẳng thường đưa đón mấy em về nhà đêm khuya lại làm cô thích thú. Ngày nào hấn cũng đến quán sau mười giờ đêm và ngồi chờ cho đến khi quán đóng cửa. Những câu chuyện của hấn hấp dẫn và tiêu lâm đến độ không em nào không ngồi vào bàn với hấn khi vắng khách. Cô Ba thường mời hấn uống bia gọi là chiêu đãi anh trai. Trông hấn ngầu hơn khi có hơi men. Phong độ của hấn có vẻ thích hợp để làm bảo kê cho quán, nhưng cô Ba muốn hấn làm người hùng cho riêng mình. Trong một bữa nhậu linh đình nhân dịp sinh nhật cô Út, hấn và cô Ba đã kết nghĩa anh em.

13.

Ông anh xe ôm xúi cô em kết nghĩa:

-Em tìm chỗ sang một cái quán, anh phụ cho.

-Hứa nhé.

-Giàu cùng hưởng, nghèo cùng chịu.

Tất nhiên, toàn bộ vốn do cô Ba lo. Ông anh chỉ mất mỗi công chờ cô em gái đi tìm địa điểm. Không khó lắm, họ tìm được cái quán ven sông, có sẵn lều võng. Một nơi lý tưởng để cho các cặp tình nhân hẹn hò. Ông anh bàn:

-Em mượn tạm cô Út mấy con đào sang đây. Anh bạn nào đến đây mà thiếu người tình giữa cảnh sông nước nên thơ thế này thì mình cho thuê bạn gái. Chỉ cần tăng giá nước là hoàn toàn vô tội trước pháp luật.

-Nói vậy thôi. Muốn làm ăn yên ổn thì phải biết điều.

-Chuyện đó em lo được mà.

-Để em nhờ chị Tư. Phần anh, kiếm cho em thêm mấy tiếp viên.

Họ đi coi thày tìm ngày lành tháng tốt. Nửa tháng sau quán khai trương.

14.

Bọn dân quân xúm lại đá đập dái thằng nhóc đang học lớp chín, nói: Cho mày tập làm đại bàng.

15.

Từ sáng đến chiều chỉ có mấy người khách uống cà phê suông, không ông nào chịu ngồi với đào. Cô Ba cầm chiếc ly mang ra trước cửa quán đập mạnh xuống đất. Chiếc ly vỡ tan. Cứ mỗi khi sốt ruột vì quán vắng, cô lại đập một cái ly. Sau đó cô mời một liều thuốc cho ông Địa và đốt nhang khấn trước bàn thờ đặt ngay dưới chân quày tính tiền. Rồi cô ngồi xuống xoa xoa trên bụng ông Địa. Cô tin rằng làm cho ông Địa nhột thì ông ta sẽ tỉnh thức và xui khiến khách đến cho cô. Chồng cũ và người bạn của ông bước vào một cái lều. Cô Tư tránh mặt. Hai cô tiếp viên bưng nước cho khách xong liền xà vào ngồi bên cạnh họ trên chiếc ghế bố đôi.

Cô tiếp viên nói nhỏ vào tai ông:

-Anh có muốn ngồi chòi riêng cho thoải mái không?

-Không cần.

Vắt mẩu tàn thuốc xuống đất, một tay ông quàng sau lưng cô gái, một tay ông kéo cổ áo ngoài và cả xú chiêng bên trong của cô xuống. Cả một bầu vú của cô lộ ra. Núm vú hồng và trong. Ông hỏi:

-Bán trình lâu chưa?

-Dạ, mới.

-Tiền bán trình làm gì?

-Cho mẹ trả nợ.

-Tại sao nợ?

-Nghèo thì nợ.

Cô gái khoảng 17 tuổi. Vú đẹp. Không thể không bú cô. Bàn tay cô bóp cặc ông. Điều kỳ diệu mà ông tưởng chừng không bao giờ còn có thể đến, đã trở lại. Cặc ông cương cứng.

Trên chiếc ghế bố bên cạnh, cô gái nói với bạn ông:

-Anh đừng chọc tay vào bên trong, em vẫn còn trinh.

16.

Quỉ vương ngồi trong lửa, phán: Cả sống và chết đều tẻ tái như nhau.

17.

Một ngày bão rút ở Sài Gòn. Mọi thứ đều ướt át. Lồn cô gái chảy nước. Ông mút ngón tay. Cho đến khi hai bàn chân tê cứng trong mưa, ông ngã người ra trên chiếc ghế và thiu ngủ. Ông nghĩ, giải pháp tối ưu nhất cho mọi nỗi niềm của con người là ngủ. Cô gái dựa đầu vào ngực ông.

-Đừng mơ mộng. Ông nói.

-Em nói điều này được không?

-Nói đi.

-Anh cho em mượn ba trăm.

-Làm gì?

-Đưa cho mẹ chơi hụi.

18.

Thằng cha xe ôm kết nghĩa anh em đã bỏ cô Ba mấy ngày nay đem theo chiếc xe của cô. Buồn tình đời, cô uống rượu từ sáng đến chiều. Khi ông đến thì cô đã xỉn. Chị Hai cạo gió cho cô. Người cô vừa có mùi dầu khuynh diệp, mùi rượu và mùi hôi của đờm rãi.

-Em mệt lắm. Ói mấy lần rồi, không tiếp anh được, để chị Hai ngồi với anh nghe.

-Em cứ đi nghĩ đi. Anh ngồi một mình cũng được.

-Chị Hai tiếp anh mà.

Quay qua cô Hai, cô Ba bảo:

-Chị Hai ngồi với anh. Cho anh sờ chút cho vui. Không sao đâu.

Cô Hai khép nép ngồi xuống bên cạnh ông.

-Em mới lên được mấy bữa. Không quen.

-Cũng không nên quen làm gì. Ông nói.

Vú của cô Hai rất to nhưng không còn cứng. Ông xoa nắn nhẹ, vú cô chảy sữa.

Cô Hai hỏi:

-Anh có muốn uống không?

-Con em lớn chưa?

-Nó mới 3 tháng.

Sữa của cô ngọt dịu. Cảm giác bé thơ làm ông thấy dễ chịu như thể vừa trút bỏ mọi quá khứ.

19.

Bọn cùm cùm chân một công dân lương thiện, bảo: Cho mày biết thế nào là công lý.

20.

-Em sẽ không đi làm nữa. Cô Hai nói. Anh nuôi mẹ con em nghe.

-Chồng em để cho ai?

-Em bỏ nó cho chó tha mèo gặm.

-Tại sao bỏ?

-Nó đánh em hoài.

-Tại sao lại muốn theo anh? Không thấy anh bắt lượm sao?

-Nhưng anh vẫn làm cho em sướng. Em sẽ không bỏ anh như con Ba đâu.

21.

Chúa phán: Ta là đường. Ta là Balamôn. Ta là Al Qaida. Ta là Vatican. Ta là Tây Ninh. Ta là Hoà Hảo. Ta là Kremli. Ta là White House. Ta là Trung Nam Hải...

22.

Ông không phải là nhà tù thiện. Ông chỉ muốn chơi cho đỡ buồn. Nuôi mẹ con cô Hai không phải là chuyện chơi nên ông bảo từ từ rồi tính. Sau đó ông tránh mặt một tháng không đến quán cô Ba.

Ông qua quán cô Út. Cô Út không dám bóp giác hơi nữa, cô nói với ông:

-Có mấy em đó, anh thích cô nào em giới thiệu.

-Anh chỉ thích em thôi.

-Em không muốn anh nói chuyện ấy nữa. Vả lại, em có bạn rồi.

Đúng lúc ấy chị Tư từ trong bước ra. Cô Út nói:

-Bạn em đó.

-Bạn tình?

-Dạ.

Ông cảm thấy bối rối như thể mình bị lườm gạt. Nhưng đồng thời ông lại nhìn thấy ở chị Tư như một mẫu đàn bà thật sự của mình. Ông bảo:

-Nói bạn em ngồi chơi.

Chị Tư cười cười ngồi vào bàn. Ông mời:

-Em uống bia nhé.

-Được thôi. Để em nói bọn nhỏ đi kiếm mồi.

Ông đưa tiền cho một cô tiếp viên, nói:

-Mua cái gì bọn em thích.

Không phải chỉ có chị Tư và cô Út mà tất cả các em trong quán đều ngồi vào bàn nhậu. Tuy nhiên không cô nào dám sàm sỡ với ông khi họ thấy ông tỏ ra quan tâm tới chị Tư. Khi đã sừng sừng, chị Tư bảo:

-Đổi nhạc đi.

-Mở lớn lên. Một cô nói.

Âm nhạc giật mạnh. Chị Tư nháy mắt. Một cô đứng lên lắc hông. Rồi một cô nữa cũng đứng lên. Họ vừa nhảy vừa khiêu dâm vuốt ve thân mình.

Chị Tư nói với ông:

-Anh thoải mái đi.
Ông quàng tay qua vai chị Tư, nói:
-Em lạnh lùng nhưng hấp dẫn.
-Em chán đàn ông rồi. Chị Tư bảo.

23.

Ông giáo sư nói với cô sinh viên đổi tình lấy điểm: Hai vú của em đáng được điểm 10.

24.

Thằng cha xe ôm vác xác về. Cái xe biến mất. Hấn giải thích ngắn gọn:

-Anh bị lừa.

Cô Ba dẫn mặt:

-Tôi mà biết anh bán cho tiền con nào thì đừng trách. Tôi cũng không thích trò cò bạc. Không có lần thứ hai đâu.

Ông anh kết nghĩa im lặng chịu nhục. Nhưng đêm ấy hấn làm cô Ba sướng ra nước đến ba lần. Hấn muốn chứng minh rằng trong những ngày xa cô hấn không hề lang chạ. Tuy nhiên, mỗi lần hấn đập xuống cái hư vô giữa háng cô, cô lại có cảm tưởng như hấn trả thù mình.

25.

Ở quán cô Út có một em mới 18 tuổi. Khá xinh. Có lẽ cô là người có học nhất trong số các em ở quán. Đã tốt nghiệp Trung học, cô bảo mình đi làm vì muốn có một chiếc xe gắn máy trong một thời gian ngắn nhất. Ông thích cô vì cô nói chuyện thông minh và nhất là có đôi vú lúc nào cũng cương to. Ông cũng đoán được vú cô to vì có thai. Ông xoa nhẹ trên cái bụng căng tròn của cô, hỏi:

-Nếu có xe rồi em còn đi làm nghề này không?

-Em cũng chưa biết nữa. Cô bảo.

-Em có định về nhà để đẻ không?

Cô cười:

-Mắc cỡ chết.

-Có chơi có chịu, sợ gì.

-Không dám đâu.

-Biết ai là bố đứa nhỏ không?

-Chỉ đoán chừng được trong vòng 3-4 tháng.

Tay ông vẫn xoa trên bụng cô. Cô hỏi:

-Anh có thích đàn bà có bầu không?

-Anh thích vuốt ve những cái bụng bầu. Mặc dù nó không phải là con anh.

-Đẻ xong, em bỏ con ở cửa nhà anh nhé.

-Cũng được. Mà biết nhà anh chưa?

-Cho địa chỉ đi.

-Ngã ba Nguyễn Bình Khiêm – Lê Duẩn, quận 1.

-Chỗ đó là Sở Thú mà.

-Đúng rồi. Anh là một con khỉ sống chuồng.

26.

“Ở thành phố biển Nha Trang có một nghĩa trang do một nhóm người thiện nguyện lập ra để chôn cất các thai nhi xấu số bị tước quyền làm người. Các em phần lớn được nhặt ở các bệnh viện và phòng khám tư...” (Báo Tuổi Trẻ ngày 23.11.2007). Riêng con của cô gái ở quán cô Út sau này bị vớt dưới chân cầu vượt trên xa lộ vành đai. Khi người ta phát hiện ra đứa bé thì nó đã bị lũ kiến cắn chết.

27.

Buổi trưa khách vắng. Mọi người nằm la liệt trên nền nhà ngủ. Chỉ có một mình cô gái có bầu trực quán ngồi phía trước. Chị Tư mở hé mắt nhìn cô Út đang ngủ say. Chị rút cánh tay ra khỏi cổ cô Út và đứng dậy chọn một cái bàn khuất trong góc, ngồi.

-Làm cho chị một ly cà phê đá, cứng. Chị Tư nói với cô gái có bầu.

Cô gái lạch bạch đi vào trong quầy. Chị Tư nói với theo:

-Tiện thể em mở nhạc nhẹ nghe. Cái đĩa chị mới mua ấy.

Khi cô gái mang nước ra, chị Tư bảo:

-Ngồi xuống.

Cô gái ngoan ngoãn kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Chị Tư quàng tay ôm sau lưng cô sau khi nhấp một miếng cà phê. Một tay còn lại chị xoa trên bụng cô rồi từ từ lên hai vú. Xiết chặt cô trong tay, chị Tư hôn và liếm cổ cô.

-Nhột em. Cô gái kêu.

-Chị yêu em. Chị Tư nói.

-Không được đâu. Con Út nó biết kỳ lắm.

-Kệ nó.

-Đù má nó không kệ đâu. Bất chợt tiếng cô Út vang lên. Đù má tôi nuôi ong tay áo.

-Không biết ai nuôi ai à nghe. Cô gái quật lại.

-Đụ má mày giỏi thì đi chỗ khác kiếm ăn.

-Mày chửi tao hơi nhiều rồi đó.

-Thì tao chửi đó. Đồ con đĩ.

Cô gái cầm cái ly cà phê của chị Tư ném cô Út. Không trúng, chiếc ly rơi xuống đất vỡ toang. Hai cô nhảy bổ vào nhau, nắm tóc, giạt, vật, chửi bới. Mọi người thức dậy chạy ra can.

Cô gái tức hận ra ngồi phía trước. Còn cô Út kéo thùng bia để dưới chân, ngồi xuống chỗ cô gái đã ngồi lúc nãy, tu từng chai. Hết chai nào cô đập vỡ chai đó. Đến chai thứ năm thì cô gái gom đồ bỏ quán đi. Và đến chai thứ bảy thì chị Tư cầm tay cô Út vuốt ve. Tuy nhiên, cô Út vẫn uống đến chai thứ chín, nhưng cô không còn đủ sức để đập vỡ cái chai cuối cùng này.

28.

Chị Tư dìu cô Út vào phòng trong. Cô nói với đàn em:

-Tụi bay dọn dẹp sạch sẽ đi.

Để cô Út nằm xuống sàn, chị Tư lấy dầu bôi khắp người cô bạn nhỏ.

-Tao yêu mày mà. Chị Tư thì thầm.

Rồi chị đắp mền cho cô Út ngủ.

Ra ngoài, chị Tư lẳng lẳng đốt thuốc hút. Một lúc sau chị Tư gọi điện thoại cho cô gái vừa bỏ đi:

-Tao xin lỗi. Sẽ gặp lại mày sau.

29.

Cô giáo nhà trẻ quát: “Đứa nào khóc tao dán băng keo vào miệng”. Tuy thế vẫn có đứa khóc. Cô giáo lấy băng keo bịt miệng đứa bé cho đến khi nó vĩnh viễn không thể khóc được nữa.

30.

Ở quán cô Út. Cô gái nói:

-Quán hôm nay vắng, từ sáng đến giờ em chưa ngồi bàn. Anh vào trong với em nghe?

Ông cười không nói gì. Một cô khác đến ngồi vào lòng ông:

-Chỉ có anh là dễ thương nhất.

Một cô đứng sau lưng bóp vai cho ông:

-Chút nữa cho em ít tiền nhé.

Ông hỏi:

-Hôm nay có mấy em?

-Dạ, năm.

-Tụi em muốn ngồi từng em hay tất cả cùng vào?

-Vô luôn. Các em đồng thanh nói.

-Đi. Ông nói rồi đứng dậy.

Các em dìu ông vào phòng trong. Ông nghĩ, một ngày tàn.

31.

Bọn cóm bảo: Biểu tình tự phát chống Trung Quốc xâm lược Hoàng Sa – Trường Sa là bất hiếu, bất trung, bất nghĩa, bất hợp pháp. Nói chung là láo.

32.

Người đàn ông cảm thấy thế giới chỉ còn lồn là đáng kể.

Nguyễn Viện